

Nr 104.

Av herr **Schlyter**, om viss ändring i lagen angående domstols behörighet i fråga om upptagande av vissa brottmål.

Efter initiativ av en enskild motionär vid 1921 års riksdag genomfördes 1924 en lagstiftning, åsyftande att möjliggöra att vid sammanträffande av brott, begångna inom skilda domstolars domvärjo, rannsaking och dom skulle kunna äga rum vid allenast en av dessa domstolar (se riksdagens skrivelse 1921 nr 132, kungl. prop. 1924 nr 3, första lagutskottets utlåtande s. å. nr 3, lag den 22 februari 1924 ang. domstols behörighet ifråga om upptagande av vissa brottmål samt kungl. cirkulär den 20 juni 1924 med anledning av nämnda lag). Då olägenheterna av den förutvarande ordningen huvudsakligen framträtt i sådana fall, då någon var i målet häktad, inskränktes den nya lagens tillämplighet till mål angående häktade (se prop. s. 5 och 18, lagutsk. s. 2).

Lagstiftningen i fråga har i tillämpningen visat sig synnerligen ändamålsenlig och gagnelig. På grund av de strävanden, som samtidigt gjort sig gällande att undvika häktning, där sådan ej varit oundgängligen nödvändig, har emellertid i allt större utsträckning förekommit, att i fall, då häktning förr var det vanliga, personer tilltalats, särskilt för tjuvnadsbrott, utan att vara häktade. Icke sällan hava dylika tilltalade begått brott inom olika domstolars domvärjo, och förekommer då förvisning från den ena domstolen till den andra på alldeles samma sätt som när de äro häktade. Olägenheterna härav bliva också i viss mån desamma. Visserligen blir det ej staten, som får bekosta resorna mellan rannsakningsorterna, men dessa kostnader kunna bliva än mera kännbara för den enskilde. Och olägenheten av att den ena domstolen skall utmäta straffet med stöd av den föregående domstolens protokoll och sakerförklaring är alldeles densamma, vare sig de tilltalade äro häktade eller ej. Alldeles särskilt meningslös framträder den nuvarande ordningen, när på grund av bestämmelserna om forum rannsaking med samma personer måste anställas både vid en rådhusrätt och vid en häradsrätt med säte i samma stad blott därför att den tilltalade begått tjuvnadsbrott på båda sidor om stadsgränsen. Ingen praktisk olägenhet kan i dylika fall följa av att samma möjlighet till enhetlig rannsaking öppnas i fråga om icke häktade

som den redan genomförda i fråga om häktade. Dock torde böra förutsättas, att brottet hör under allmänt åtal.

På grund av vad som sålunda anförts, får jag hemställa,

att riksdagen måtte för sin del antaga en lag om sådan ändring i ovannämnda lag den 22 februari 1924, att orden "och hålles han i målet häktad" utbytas mot orden "som hör under allmänt åtal", att träda i kraft den 1 september 1929.

Stockholm den 21 januari 1929.

K. Schlyter.
